

NO PARIS DE CÓRRER

—I doncs detectiu, m'ajudarà? —es va aixecar dirigint-se a la porta—. Si ho fa, vingui a veure'm, ja sap on trobar-me.

La dona va marxar de l'oficina amb un cert aire misteriós. En Just estava intrigat. Aquella dona gran, d'aspecte enigmàtic, li havia ofert un cas. De fet, el primer de: «Llobarro amb gavardina», la nova agència del veterà detectiu. I és que amb els cinquanta anys acabats de fer ningú diria que muntar un negoci com aquest sigui una bona idea, però en Just encara tenia coses a demostrar. Ja feia mig any que l'havien acomiadat dels mossos d'esquadra; però ell era un bon detectiu, que podia continuar resolent casos i atrapant als dolents. Ho sabia, i volia que el món també ho sabés.

Es va estirar a la cadira, mirant al sostre. La dona li havia ofert un cas força rutinari: uns presumptes robatoris a la botiga d'antiguitats de la qual n'era propietària des de feia quaranta anys. Volia que enxampés al lladre *in fraganti*. Deia que el pispà ja havia forçat el pany un parell de cops aquella setmana i havia robat diversos objectes de valor i documentació varia. En Just va suposar que la dona no havia anat a la policia perquè la majoria dels objectes no devien estar declarats. Era normal que locals com aquell cobressin en negre, i, tot i que allò no li semblés bé, va pensar que tenia ganes de resoldre un cas pel seu compte, i que l'acceptaria, encara que tècnicament l'agència encara no estava oficialment oberta. No fins aquella tarda, quan faria la festa d'obertura del negoci. En tenia moltes ganes, hi vindrien familiars i amics. Es va aixecar i va sortir a fer un tomb pel barri, gaudint de les seves últimes hores com a aturat. Es respirava un aire fresc d'hivern pel carrer.

Va anar a dinar a un restaurant Italià molt acollidor que hi ha a l'altre punta de la ciutat. Li hagués agradat estar en companyia, però la gent treballa en aquestes hores, així que es va passar l'estona observant el comportament de les persones del seu voltant. Era una cosa que feia freqüentment quan estava sol, segurament reflex de la seva vocació de detectiu.

Va demanar una pizza, però no era només això. Era un sabor diví, una obra d'art curiosament esculpida pels millors artesans sobre una massa tendre i cruixent que dona pas a un riu de lava de tomàquet i formatge que se't barreja a la boca, impulsant un gust esperançador que hauria pogut aixecar al més malferit dels soldats de guerra i hauria pogut recordar les ganes de viure al més desgraciat dels treballadors.

Amb aquella deliciosa sensació a la boca i un somriure als llavis, va pujar cap al casc antic de la ciutat, i es va dirigir a l'estret carreró del costat de la catedral on hi tenia l'oficina. Mentre estava traient el pica-pica, van trucar a la porta. Una figura corpulenta va entrar al despatx. En Just no el va reconèixer de seguida, i es va sentir una mica intimidat per l'estatura de descomunal de l'individu, ja que ell era més aviat baixet; però el va fer passar igualment.

—Lata? —va exclamar finalment. En Mateu Capdevila, o «Lata», era el fill d'un home qui en Just havia detingut feia molts anys. El cas no era de gran importància, però el jutge va sentenciar que el pare no era apte per a la custòdia del nen que aleshores tenia catorze anys. El pobre noi havia crescut en un ambient decadent, i el van portar a un centre d'acollida. Estava afectat emocionalment, però era un noi fort, de la broma, i va seguir fent la vida més o menys normal. En Just l'havia anat a visitar de tant en tant. Era una mica totxo el pobre, havia repetit curs un parell de vegades, tenia sortides violentes, però en el fons era un bon noi. Va calcular que ja devia fer un parell d'anys que no el veia— Passa, passa. Com va? Què hi fas per aquí?

—Has obert una agència de detectius, oi? —va exclamar enèrgicament—. Em podries contractar? És que vaig una mica curt de pasta, i mantenir un cotxe és molt car, i...

—Espera, espera —va dir mentre li ensenyava les taules parades al mig del despatx amb coses per picar— encara no l'he obert, l'agència, i de moment no tinc diners per pagar a un ajudant. Em sap greu.

—Ah, doncs... res, ja ens veurem —es va dirigir a la porta amb el cap cot.

—Para un moment, home, no et posis així. Posem-nos al dia, que fa molt de temps que no ens veiem!

Van estar xerrant una estona, abans que els primers convidats arribessin per celebrar l'obertura del negoci.

La festa de seguida es va omplir. Van vindre alguns vells companys de la universitat, tiets, amics, cosins, coneguts, veïns; i fins i tot, ex-companys del cos dels mossos. Era una mica difícil encabir-hi a tothom, ja que l'oficina amb prou feines arribava als quaranta metres quadrats, però s'ho van passar d'allò més bé retrobant-se amb gent amb qui feia tant de temps que no es veien i fent petar la xerrada. També va vindre la seva germaneta. Què en faria ell sense la seva germaneta? L'Anna li havia salvat el cul moltes vegades quan era detectiu al cos, ja que ella també hi treballava. Ella havia convençut moltes vegades a la «jefa» de que no li suspengués el sou per petites cagades que feia de tat en tant. Li estaria eternament agraït.

De mica en mica, la gent va anar marxant, i la majoria li van desitjar sort amb l'obertura del negoci, però alguns dels seus antics companys del cos de policia encara estaven una mica picats amb en Just, pel que va passar quan el van despatxar. Les relacions entre ells encara eren una mica tenses. El punt culminant va

ser quan, per sorpresa de tots, va entrar la Norma Pitrarch, la cap del departament de policia on en Just havia treballat i amb qui va mantenir una gran disputa abans de que el fessin fora. En Just es va posar més tens que un arc a punt de disparar una fletxa.

—Veig que has muntat un negoci —va dir ella, tant alta i esvelta; amb la seva mirada perspicaç, capaç d'aterrorir al més dur dels criminals i fer plorar al més desprietat des assassins. Amb un to una mica despectiu va afegir—. Està bé, ara ja no seràs problema nostre.

En Just va fer veure que no li importava aquell comentari, però en el fons, molt en el fons, li va doldre. Sabia que ella tenia raó. A en Just l'havien acomiadat per haver-la espifiat en una missió encoberta, quan van estar a punt d'enxampar a en Néstor Martínez, cap d'una banda de narcotraficants, després de tres anys d'un discret però dur esforç d'infiltrats. I es que en Just és propens a espifiar-la en moments importants. Dit d'una altre manera: és un desastre. Quan es posa nerviós és més pocatraça que un futbolista intentant resoldre una equació de matemàtiques. I és que aquell ennuvolat dia d'estiu, ell tenia la missió de capturar a en Néstor Martínez d'una vegada per totes. Tothom tenia la confiança dipositada en ell, era un moment crucial per a la seva carrera. La situació es va complicar, però en Just va aconseguir atrapar a en Néstor i el va emmanillar. Però, amb els nervis, no va posar el «seguru» a les manilles, i el Néstor es va escapar, deixant-li un bon bony al cap de record. La feina de tres anys se'n havia anat en orris, i ell n'era el responsable.

Després d'això sabia que havia fotut la pota fins al fons, però no ho volia admetre. Al·legava que hi havien factors que havien jugat en la seva contra: que si el pla no era tant bo, que si les manilles eren defectuoses, que si el germà de l'Enriqueta s'havia posat malalt... Mai va arribar a admetre que fos culpa seva, l'home tenia el seu orgull. Ell volia continuar perseguint al narcotraficant, refer el seu error; però ja no podia, era massa tard. La gent ja no confiava en ell. Dos agents havien quedat ferits en aquella infame missió i van augmentar les desavinences entre els companys. Al final, des de direcció van trobar una excusa per despatxar-lo. Feia gairebé vint-i-cinc anys que treballava al mateix lloc, i allò li va fer molt de mal.

.....

Mentre baixava pels carrers del casc antic de la ciutat pensava en la festa del dia anterior. S'ho havia passat molt bé, però amb un mal regust a la boca d'uns records que volia oblidar. Va decidir no pensar-hi més, i gaudir del bon dia que feia. És bonic veure despertar una ciutat. Sobretot, si aquesta és la teva ciutat, la ciutat que coneixes com si fos el palmell de la teva mà, on has viscut molts moments i records. Et sents estúpidament feliç, sense saber perquè, però t'és igual, perquè estàs content.

La botiga d'antiguitats de la senyora Pons estava situada a un carrer força concorregut del barri marítim. Era una botigueta discreta. Res de colors llampants ni llums de neó. Era un lloc senzill, però elegant, tot i que bastant deteriorat pel pas dels anys. Quan t'hi apropaves ja començaves a sentir una olor a ferro i a fusta vella. Agradable per variar, va pensar en Just. L'entrada era molt gran i sense portes. De seguida t'endinsaves al món caòtic de les botigues d'antiguitats, sense cap mena d'ordre ni control. Rellotges de cucut molt ornamentats, llums de sostre massa baixos, una infinitat de telèfons de l'any de la picor, una estranya col·lecció de rètols de Moscou... semblava una gimcana. Havies d'anar esquivant tots aquells obstacles, intentant que no caiguessin. Tot i això, quan la senyora Pons el va veure es va dirigir cap a ell amb una agilitat sorprenent, fregant però sense arribar a tocar cap dels productes que oferia l'establiment. Era una persona menuda, inclús una mica geperuda, però amb molta presència.

—Hola detectiu —va dir fent un somriure picaresc—. Veig que heu acceptat la meva proposta.

—Sí. He portat tot el material necessari: càmera de fer fotos, gravadora de vídeo i enregistrator d'àudio— a més d'alguns altres artefactes enginyosos que no va voler mencionar a la seva vella clienta— en pot estar segura que atraparé al lladre.

—Molt bé, doncs vagi fent, que... —de cop i volta, un individu va reclamar l'atenció de la dona. Ella es va disculpar, i li va donar una foto de la persona a qui buscaven. Era una foto feta amb una de les càmeres de vigilància. Es veia una figura vestida amb un abric fosc sortint corrents de l'establiment amb una motxilla plena. Segurament un home, però no en podia estar gaire segur per la manca de qualitat de les imatges. En Just, però, estava decidit a fer el que calgués per a trobar al lladre de la pobra velleta i demostrar que encara era un bon detectiu.

Primer de tot va donar un cop d'ull a la botiga. Era més gran del que podia semblar a un primer cop de vista. Tenia tres sales, totes bastant grans i plenes de coses, a més d'una porta que donava a la rebotiga i una altre al pis de la dona. El detectiu va determinar alguns punts estratègics per posar-hi discretament càmeres de vídeo i micròfons amagats. Sens dubte, que la botiga tingués una secció d'aparells fotogràfics antics va ajudar bastant. Després, va intentar fer-se passar per a un client qualsevol que volia comprar una de les dues-centes trenta-cinc màquines d'escriure antigues que l'establiment t'oferia. Feia tant de temps que no feia una feina d'aquestes que no li va sortir del tot bé. Es notava molt quan vigilava els moviments d'algú, i es sobresaltava cada mitja hora, quan els rellotges de cucut començaven a sonar tots alhora, provocant un bon

enrenou; o quan li va sonar *Gonna fly now*, la cançó «Rocky» quan el van trucar. Al final va resultar que només era el Lata, fent-li una llista dels «pros» que hi havia al contractar-lo com a ajudant.

Durant les dues hores següents va tenir temps de fer caure una dotzena d'objectes al terra, d'espatllar un despertador, de trencar tres bombetes i d'esquinçar la tela d'un quadre de la Reina Victòria d'Anglaterra. A més, uns quants clients van marxar de la botiga «pel boig aquell del fons que no em para d'observar» i tampoc se'n va lliurar de la bufetada d'una dona que l'havia confós per un pervertit.

El temps va anar passant, i va decidir fer una pausa per esmorzar al cafè del davant. En Just sabia que mai no s'ha de deixar de vigilar un lloc, però no se'n va poder estar. «Cinc minuts», es va dir. Però els cinc minuts es van convertir en deu, i després en quinze, i al cap de vint minuts va veure a un home sospitós entrant a la botiga. Feia gestos furtius, es movia ràpid, com si busqués alguna cosa. No va dubtar un segon en aixecar-se, però ho va fer amb un gest tant contundent que va sucocar els dits al cafè cremant que el cambrer li acabava de portar. Instantàniament els va treure, cridant amb una veu increïblement aguda mentre queia sobre el seu seient. S'aixecà d'una revolada, amb la intenció d'anar a una petita font que hi havia al costat per mullar-se els dits cremats, però va tombar la cadira, i quan es disposava a arrencar a córrer va ensopegar amb ella i va caure de morros. Va notar la mirada dels altres clients del cafè, i fins i tot algunes rialles poc dissimulades d'unes bellíssimes persones situades a la taula del costat. De cop i volta ja no se'n recordava que li cremaven els dits i es va centrar en posar-se dret amb dignitat. Es va espolsar la jaqueta, i com si res no hagués passat, va marxar del cafè.

—Perdoni senyor, —va dir el cambrer— no ha pagat.

En Just es girà, una mica vermell, ja que durant molts anys havia dut l'uniforme de policia, i posà la mà dins la jaqueta, amb la mala sort de que enlloc de treure la cartera va treure la pistola i la va apuntar al pobre cambrer. Aquest va fer un bot de l'ensurt i li van caure totes les begudes a terra mentre li agafava un atac de nervis.

En Just no sabia on mirar, i va fugir corrents, confonent-se entre els curiosos que havien vingut a veure què passava.

Va entrar a la botiga d'antiguitats d'una manera gens dissimulada, i es va creuar les mirades amb el sospitós, que portava diversos objectes sota el braç. Sense pensar-s'ho dues vegades —cosa que probablement hauria d'haver fet— va cridar:

—Ei tu! Atura't!

L'home es va posar a cridar i a córrer cap a la porta, on era en Just, però aquest no el va aconseguir aturar. Van xocar en un impacte contundent. A l'home li van caure alguns dels objectes que portava a les mans, però es va aixecar i va començar a fugir com un sonat. En Just també s'aixecà i, en empaitar-lo, va sentir una mirada de reüll a l'esquena que li era familiar. Es va distreure només un instant, però va ser prou temps per ensopegar amb l'escaleta que hi havia a la porta. L'home ja estava lluny, però en Just va creure que ho podia aconseguir. El va perseguir desesperadament, creuà carrers sense mirar, l'empaitaren gossos a qui havia aixafat la cua sense voler, espitjà a molta gent que li donaren records per sa mare... Però el va perdre. El va perdre, tot i haver-lo pogut seguir durant una distància força considerable. Es diu que el pot trobar, que li ha vist la cara i que ha vist què ha robat. Objectes petits i molt diversos: un llum d'oli, un parell de plomes estilogràfiques, una nina de l'any de la catapum, un cistell de vímet i objectes de ferro diversos que no ha pogut identificar. Cap cosa li sembla destacable pel seu valor.

Una mica malhumorat, se'n torna cap al comerç de la senyora Pons. Una derrota. De moment no havia fet més que cagar-la, però estava determinat a atrapar aquell criminal. De sobte, se li encén una bombeta al cap. S'ha d'afanyar, o serà massa tard. Es torna a posa a córrer, però aquest cop no ho fa d'una manera maldestre i sapastre, sinó d'una manera freda i calculadora. Ja no xoca contra ningú, ja no ensopega contra les voreres. Té clar que ha d'arribar a la botiga el més aviat millor. Com pensava! Les càmeres de vídeo estaven apagades. Algú les havia tocat mentre ell era fora. El lladre a qui ha perseguit només era un esquer per treure'l el temps suficient de la botiga perquè el lladre de veritat pogués robar els objectes de real valor. ¿Com havia pogut pensar que objectes tan diversos i aleatoris com una ploma estilogràfica i una nina vella podrien ser l'objecte d'un robatori? A més, coneix el lladre, sí, el coneix!. És l'individu que l'ha mirat discretament quan sortia corrents de l'antiquari. La mirada li era familiar, però no l'havia reconegut en el primer moment. Ara ho sabia. Es diu Hèctor, i és el marit d'una dona a qui havien posat a la presó feia uns mesos. En Just havia portat el cas. Es veu que van arrestar a la dona perquè van trobar objectes valuossíssims robats a una propietat seva, però en Just sempre havia cregut que l'home també hi estava implicat. De fet, creia que era el cap de tota la operació, però no es van trobar proves contra ell. Ara sabia que calia anar amb compte.

Se'n va adonar que ningú no estava gaire alterat. Si el lladre de veritat hagués robat després que ell sortís, aleshores la gent estaria més alterada. Dos lladres que roben a la mateixa botiga en 10 minuts de diferència? La gent se'n aniria de l'establiment per por a ser furtats; però en canvi, si ningú ha vist al segon

lladre, això vol dir que: o ha marxat amb objectes tant petits que es poden dissimular, o encara és a la botiga. Sense saber perquè, es fixa en la porta del fons, la de la rebotiga. S'apropa, i veu que el pany ha estat forçat. És un pany cilíndric, bastant vell i simple. Gira la maneta de la porta i... Bingo! No està tancada. El lladre no s'ha dedicat a tancar el pany després d'entrar. Això vol dir que hi ha moltes possibilitats de que encara estigui a dins.

De puntetes i sense fer soroll, va entrar a la sala. Encara estava més plena que la botiga principal. Era d'aquells llocs on tens la sensació que si toques quelcom, tota habitació s'ensorra. Encabir tots aquells objectes a la petita sala devia haver estat una proesa de proporcions èpiques. No hi va trobar a ningú, però hi havien marques clares de que algú havia estat regirant tots aquells objectes. Tot estava tant amuntegat que qualsevol persona ho podria haver confós per una muntanya de deixalles que calia llençar.

Sens dubte, no hi havia res a fer, el lladre ja havia marxat. Va donar una última ullada al voltant, abans de dirigir-se a la porta per anar a dir-li a la velleta el què havia passat, quan va veure una cosa que el va sobtar. Era com si la paret no fos del tot uniforme. La va tocar. Era rugosa. Va passar-hi els dits per sobre, i va trobar una junta mil·limètrica molt camuflada. Una porta secreta! No es veia el pany enlloc, només les juntes. Va donar uns copets a aquell tros de paret, i, efectivament, sonava vuit. Novament va buscar un pany. Res, no hi havia res. A no ser que... Va espitjar, i la porteta es va obrir, com si es tractés d'un boli de molla.

Estava fosc. Va encendre la seva ràdio-llanterna, i va veure una escala feta de cordes que baixava uns tres metres fins al terra. Es va trobar a un passadís molt estret i vell, que feia pudor a resclosit. Es podien veure les bigues de fusta aguantant l'estructura i totxos a les parets fets un nyap, amb algunes esclatxes de llum. El camí anava endavant i endarrere. Potser era un passadís utilitzat originàriament com a refugi secret durant la guerra civil espanyola del 1936, que va ser la primera al món on es va bombardejar a població. On podria conduir? Va caminar una mica, i a les deu passes va començar a sentir cops al sostre. Devia estar just a sota la botiga. Va avançar una mica més, i va veure una llum a la cantonada. Hi havia algú. Es va preparar. Va agafar amb les dues mans la pistola-esprai (que dispara bales i també un tipus de gas lacrimogen), respirà fons, i va girar la cantonada com ho fan els policies americans a les pel·lícules, cridant: «Mans Enlaira!».

Un calfred li va recórrer les venes. Hi havia una porta metàl·lica d'alta seguretat ajustada. L'havia tornat a espifiar, ara el lladre ja sabia que ell hi era. Ràpidament, va espitjar la porta i entrà a la sala. Era una sala gran, amb prestatges plens de caixes curosament ordenades. L'Hèctor estava en una taula amb molts

papers i cintes de casset escampades. Amb un moviment fugaç, el criminal va desenfundar la seva arma i la disparà gairebé sense apuntar. Es va trencar l'única bombeta de la sala al mateix moment que un soroll eixordador li va perforar els timpans. Tot es va tornar fosc.

En Just s'atabalà. No sabia què fer, s'havia quedat paralytitzat. La llanterna, això és el que havia de treure. Es va posar la mà esquerra a la butxaca, però abans no la pogués treure, va sentir un cop contundent al ventre que el va fer recular fins a xocar contra la paret. L'estructura va tremolar una mica, però aleshores ell va aconseguir treure la radio-llanterna i va veure una figura escapant-se per l'estret passadís amb una motxilla vermella a l'esquena.

El persegueix amb totes les seves forces. Aquest cop no està disposat a deixar-lo escapar. El passadís no té un camí únic, es va bifurcant cada pocs metres amb tombs de noranta graus. S'hi anava apropant, cada vegada més i més; però el sòl ja no era d'un ciment uniforme, ara era de terra, i s'aguantava amb bigues de ferro. Semblava més aviat un túnel, que un passadís. Ja el tenia a tocar. De sobte, l'Hèctor frena, i en Just no té temps d'aturar-se. Xoca violentament contra la motxilla del fugitiu. Els dos cauen al terra, però el lladre s'aixeca de seguida i obre una porta que queda just al davant. En Just surt darrere seu, però la llum del sol l'enlluerna. Es troba desorientat, on està? Davant seu hi ha un enorme vaixell de mercaderies on hi ha escrit amb grans lletres majúscules: RASIUS.

Sens dubte, està al port, però a una zona on no hi havia estat mai, restringida pels ciutadans. Està al costat de dues majestuoses grues, a un lloc molt dissimulat on es carreguen i descarreguen les mercaderies dels vaixells. Què coi hi fa allà?, quina mena de passadís secret era allò? ¿N'estaria, la senyora Pons, al corrent del túnel que té a la seva propietat? No va tenir temps de buscar la resposta a aquestes preguntes. Havia de seguir corrents, i per sorpresa seva no estava cansat. El seu cos estava produint un fotimer d'endorfines, i se sentia millor que mai. A més, li havia començat a sonar el telèfon, i el *Gonna fly now* l'havia motivat molt. Li retallava la distància de mica en mica, ja gairebé tocava la seva motxilla; però abans que el pogués atrapar, el lladre va saltar àgilment per sobre uns bancs i va aterrar magistralment sobre el seient d'una moto blava, en va treure la clau i es va escapar fent una sorollada tremenda.

En Just es va quedar allí, palplantat, sense saber què fer. El telèfon li continuava sonant, així que el va agafar.

—Just! —va exclamar una veu aspre—. Mira que he parlat amb la vident, i em diu que...

—Lata! —. El va tallar en sec. Se li acabava d'encendre la bombeta. Potser sí que al final podria atrapar a l'Hèctor.

—Escolta, tu tenies un cotxe, no?

—S... Sí, de fet l'estic conduint ara mateix.

—Perfecte, vine el més ràpid que puguis a la plaça Oller del port.

Dos interminables minuts més tard, en Lata va arribar amb el seu Peugeot 205. Era un cotxe vell, però se'l veia àgil i rabiüt com una fera. Una mica com en Just. La pintura estava molt gastada i el motor feia uns sorolls estranys. Semblava increïble que aquella màquina seguís funcionant.

—Hola, va no perdis el temps, corre, arranca arranca arranca!

—On anem?

—Al descampat de la tabacalera —. La tabacalera era una fàbrica de tabac a la perifèria de la ciutat, que havia tancat feia molts anys. Ara s'havia convertit en un descampat on dotzenes de cotxes aparcaven cada dia. La majoria de gent del barri deixava el cotxe allà, i en Just sabia que l'Hèctor vivia per la zona—. Va, arranca d'una vegada!

El cotxe va sortir disparat com un Fórmula 1. Aquella màquina corria com una bèstia, cosa bona en mans d'un conductor expert. Però en Lata no n'era d'aquests. Anava a tota velocitat per l'avinguda del barri marítim fent ziga-zaga i deixant records a alguns vehicles innocentment aparcats. En Just no sabia on mirar. Es va agafar al seient el més fort que va poder i va tancar els ulls. «Em sé una dreuera» va dir el conductor tot d'una, i va donar un fort cop de volant que els va fer derrapar cap a un carreró molt estret de pujada. El cotxe accelerava i accelerava, sense tenir en compte els estops ni el límit de velocitat. En Just va obrir un ull durant un moment. Aquell cotxe era massa gran pel carreró per on passaven. Cada cop es feia més estret i hi havien motos mal aparcades. Xocarien si no aconseguien frenar a temps. En Just no va saber reaccionar, era massa tard, la col·lisió era inevitable. La roda del davant va pujar a la minúscula vorera del carreró i el cotxe es va balancejar com si es tractés d'un parc d'atraccions. Ja està, el final fatal havia arribat, ara xocarien i provocarien un accident. Miraculosament, però, en Lata va aconseguir mantenir el cotxe prou recte com per aconseguir tornar a baixar de la vorera amb un altre sobresalt i no estampar-se contra res. Ara el carreró s'anava eixamplant, però tenien un altre problema. Estaven a punt d'arribar a la rambla amb un cotxe que viatjava a tota pastilla, i hi havia masses creuant per la punta del carrer. En Lata va prémer la botzina. Estaven a uns cinquanta metres i escaig de la sortida del carrer. La gent que va sentir el soroll estrident, es van apartar tant ràpid com van poder. Però encara n'hi havia d'altres que no se n'havien adonat del què passava. Aleshores en Lata va calcular —per fi— que anava massa ràpid, i va començar a frenar. Si la gent

que estava al pas de zebra no havia sentit el clàxon del Peugeot, de segur que sentirien els grinyols que feien els seus frens, tot i que com a frens gairebé no servissin. El vehicle va sortir disparat de la boca del carrer sense atropellar a ningú, fent un petit saltiró que al Just li va semblar gegantí. El cotxe va aterrar amb una violenta sacsejada. En Just tenia la cara pàl·lida, i el Lata va deixar anar un crit d'eufòria.

—Has vist el què he fet? —va dir ell tot ufanós—. Si després d'això no em contractes, vaja, no sé on anirem a parar.

En Just es va estalviar el seu comentari i va concentrar totes les seves forces en no vomitar.

.....

Van interceptar la moto just a l'entrada del descampat de sorra. L'animalot d'en Lata s'hi va tirar a sobre, i l'home de poc no cau de la moto. En un tres i no res l'home ja estava emmanillat i contra la paret.

—Quant de temps sense veure'ns —va fer l'Hèctor amb un somriure irònic—. Què?, ja has atrapat a molts dolents amb la teva nova agència de detectius de pacotilla?

—Ei, tu! — en Lata va agafar a l'individu i el va començar a sacsejar amb una força brutal— a en Just el respectes! És molt bon detectiu i cent mil vegades millor persona que tu!

L'Hèctor es va quedar callat.

—Què busques? —va exclamar contundentment el detectiu —no permetré que segueixis fent de les teves ni un minut més. El primer cop no vaig aconseguir proves contra tu, ets bo; però ara t'hem atrapat i es farà justícia.

— Justícia? —al Hèctor se li va encendre la cara—. D'això en dius tu justícia? La policia sou tots uns inútils, i us ho demostraré. Us ho demostraré per meu compte i es veurà que no valeu per a res.

—Al cotxe —va ordenar el detectiu al Lata. En Just es va quedar allà parat, reflexionant uns instants. Va veure tirada la motxilla que duia l'Hèctor quan s'escapava, potser contenia proves contra ell. Es va acotxar a agafar-la quan algú li va donar un fort cop al cap. Va caure al terra atordit, però va poder obrir els ulls durant un instant abans de desmaiar-se. Una furgoneta engegava el motor i accelerava amb l'Hèctor agafat. Hi posava: Uissar S.A.

.....

L'olor a bicarbonat s'estenia per l'habitació i en Just es va tapar el nas amb el llençol. Ja feia mig dia que s'havia despertat a l'habitació de l'hospital, i en aquell temps no havia parat. Que si proves de reflexos, de visió, de coordinació motriu, de memòria... i això que li havien dit que descansés! Els metges temien que

se li hagués pogut trencar alguna vena del cervell per la commoció cerebral. Bajanades, segons en Just. Durant la seva carrera de policia havia rebut una infinitat de cops al cap: ensorraments d'edificis, cops amb les culates de pistoles, patinades espectaculars a les escales de l'ajuntament...

Es veu que en Lata l'havia portat allà, i havia estat un parell d'hores inconscient. Pel que en Lata li va explicar, un home i una dona vestits de negre l'havien atacat covardament per l'esquena, quan, es clar, no es podia defensar. Diu que ell, que ja havia fet entrar a l'Hèctor al cotxe, va anar de seguida a ajudar-lo i es va enfrontar valentament contra els agressors. Tot i això, aquells canalles el van aconseguir reduir amb una pistola elèctrica, van agafar a l'Hèctor i se'n van anar amb una furgoneta. Aleshores va narrar èpicament com l'havia portat a l'hospital, destacant el fet de que havia estat un molt bon ajudant. De fet, deia que era el més noble i lleial de tots, «inclús més lleial que tot aquell munt de gossots que surten per la tele», va arribar a dir en algun moment.

Sens dubte, l'havia atacat una organització criminal. Segurament una màfia. Els dos individus anaven vestits igual, i en Lata va recordar que els dos portaven petites arracades blaves a les orelles; un tret distintiu plausible entre els components d'aquests tipus d'organitzacions. Els robatoris de l'Hèctor devien tenir més importància de la que ell li havia donat inicialment. Hi havia d'haver alguna cosa més.

Durant les següents hores diverses persones el van anar a visitar. L'Anna, la seva germana va ser la primera en arribar. El va esbrincar per seguir fent aquelles peripècies a la seva edat, i li va desitjar molta sort amb la recuperació. També li va prometre que investigaria a fons sobre l'empresa «Uïssar», però li va recomanar que es prengués la recuperació amb calma.

La senyora Pons també el va anar a visitar. Va dir que li sabia molt de greu el que li havia passat i que no calia que seguís investigant el cas; que de totes maneres hauria de tancar el negoci. Les vendes ja no són el que eren, i el robatori ha estat un cop dur, va dir. A en Just li agafar una barreja de pena i ràbia. No havia estat capaç d'atrapar al lladre, i d'altres havien de pagar per la seva incompetència.

Si mai heu estat a un llit d'hospital, sabreu com n'és d'avorrit estar esperant durant llargues hores sense fer res. En Just va decidir aprofitar una mica el temps i posar-se a escriure tot el que no encaixava. En primer lloc, ¿com hauria pogut saber l'Hèctor l'existència del passadís secret, i quina era la ruta per arribar al port on hi havia la seva (la seva?) moto aparcada? És més, ¿perquè hauria entrat l'Hèctor per l'entrada de la botiga de la senyora Pons i no per l'entrada amagada al port? Segurament hauria d'anar a esbrinar ell mateix els misteris que amagava el passadís, però des del llit no ho podria fer, així que es va concentrar en altres

coses. Un altre tema que li intrigava era el del nom vist a la furgoneta. Ja havia comprovat que Uïssar no era empresa de res, però tal vegada la paraula contenia un missatge secret. Aquella paraula també vol dir esternudar, així que potser tenia un doble sentit.

Just va haver acabat d'escriure l'últim detall, que en Lata va entrar a l'habitació amb un mirallet a la mà.

—És perquè vegis quina cara fas — va dir somrient d'orella a orella— se'm ha acudit que et podria agradar. En Just va prémer aquell botó que tenen els llits dels hospitals per aixecar l'esquena. No feia bona cara, semblava un peix marejat que acabava de sortir d'un remolí. Però de sobte ja no feia aquella cara. Ara desprenia energia, estava il·luminada. I és que en Just se n'acabava d'adonar d'una cosa. Al mirar al mirall, també havia vist les lletres del que havia apuntat al revés, i, instintivament les havia llegit en sentit contrari. Curiosament, la paraula Uïssar li havia semblat molt familiar, i va recordar el nom del vaixell de càrrega que estava atracat just davant la sortida del passadís secret: Rasius. Va començar a apuntar coses a la llibreta, i va descobrir que, si t'hi fixaves bé, les dues paraules són anagrames perfectes. Això li va fer pensar que el lloc on s'amagava l'organització secreta podria ser vaixell del port. Aquella era una informació que podria ser molt important per a la policia. L'havia de compartir, no? De fet, no sabia del cert que la organització s'amagués en aquell vaixell, podia ser una casualitat. De fet, no sabia si aquella organització existia. Ell només tenia un pressentiment. Aleshores va decidir ser egoista. Si de veritat l'organització s'amagava allà, seria una bona oportunitat per demostrar que era un bon detectiu. Volia ser ell qui destapés l'organització, volia ser ell l'heroi.

Es va aixecar de seguida llit, va posar-se la gavadina, es va lligar les sabates, el mòbil a la butxaca, i es va tornar a mirar al mirall. Ara feia molt més bona cara.

.....

—Senyor Comas, ei, senyor Comas, què fa? No es pot aixecar del llit, ha de guardar repòs —. En Just va seguir caminant sense mirar enrere —. Senyor Comas, vingui aquí immediatament o hauré d'avisar a seguretat!

En Just va pujar de marxa, però sense perdre el pas ferm militar. Es va trobar al Lata a la sala d'espera. S'estava barallant per obrir una bossa de patates, i quan finalment ho va aconseguir, les patates van sortir disparades per tota la sala.

—Lata anem —. I aquest el va seguir.

Van sortir de l'hospital, sense presses, però ràpid. Dissimulant quan calia dissimular i corrent quan calia córrer.

No era tard, però era fosc. Uns núvols de tempesta cobrien el cel, i un fort vent els acompanyava, creant un ambient perfecte per una nit tan fosca com la que estava a punt d'arribar.

.....

El vaixell seguia allà, gran, discret, amenaçador. La pluja els va proporcionar un gran avantatge en quan a camuflatge. No els va costar gaire immobilitzar als diversos homes que vigilaven el port gràcies al *disco-taser* (les llums disco serveixen per confondre i poder apropar-te a l'enemic el suficient com per poder disparar-li una descàrrega amb el *taser*). Alguns eren agents de seguretat del port legítims, però n'hi havia d'altres que portaven arracades blaves. De ben segur estaven sobre una bona pista.

El problema era que aquest vaixell de càrrega (com tots els vaixells de càrrega) no estava atracat directament al costat del moll, sinó a uns deu metres d'aquest. Entremig, mar. Només hi havia una solució: les grues.

El vent i la pluja impactaven violentament contra la cara d'en Just mentre s'enfilava per l'escala que els havia de portar a dalt de tot de la màquina gegantina, que devia fer ben bé uns 30 metres d'alçada.

Per casualitat (o no per tanta casualitat) el braç de la grua arribava justament a sobre un dels contenidors de l'enorme vaixell, pel que no els va resultar ser gaire difícil arribar-hi. Van baixar per una escala de cordes bastant podrides, i es van preparar per dirigir-se cap al pont de navegació del vaixell. Al principi creien que haurien d'anar saltant i grim pant entre els contenidors de mida normalitzada, però no va ser així. Hi havia un nivell de contenidors que era tot pla, però amb alguns altres contenidors que s'aixecaven per fer de parets. Semblava fàcil, oi? Només s'havien de dirigir cap a la direcció que volien, i ja hi arribarien. Dons no. De seguida se'n van adonar que es tractava d'un immens laberint. Un laberint de contenidors.

Arribats a aquell punt, ja estaven perduts. No sabien si es dirigien cap a la bona direcció, o cap a l'oposada. Malviatge!, va pensar en Just, maleint-se els ossos per no haver estat més llest i haver marcat el camí de tornada. Però aleshores, van sentir el que sembla un lladruc d'un gos. Instintivament es van quedar quiets, aguantant la respiració. Estava lluny. A més, el lladruc va quedar interferit pel so del vent i la pluja que cada cop queia amb més violència. De sobte, en van sentir un altre. Aquest cop, més contundent i més fort. Altres lladrucs de gossos es van anar afegint al del primer. Estaven enfurismats i cada vegada es sentien més propers.

Al Lata se li va descolorir la cara. S'enfrontaria a un exèrcit sencer si en Just li demanés, però a gossos no. Tenia una por terrible als gossos, una covardia tant intensa com aparentment inexplicable. Els gossos poden seguir el rastre d'una persona, i molts estan entrenats per perseguir als intrusos. Com ells, per exemple. Va començar a córrer a tot cor, silenciós, sense cridar, però amb una cara tan pàl·lida que hauria fet enveja a qualsevol vampir.

Es va aturar, per recuperar l'alè, després d'haver batut el rècord de velocitat dels 100 metres lliures. Només 100 metres? I ara!!!, ell havia recorregut com a mínim dos-cents o tres-cents quilòmetres, i havia corregut durant dues o tres hores... O potser només havia recorregut dos-cents o tres-cents metres en un o dos minuts..., no n'estava gaire segur.

Mentre treia els pulmons per la boca, se'n va adonar que havia perdut en Just de vista, i encara estava més desorientat que abans. Per sort, havia començat a ploure intensament, i ja no se sentien els lladrucs dels animalots.

No reconeixia aquella part del vaixell. Tots els contenidors estaven pintats de verd, i no hi havia sortida. De ben segur que no havia passat per allà amb en Just. Davant seu hi havia una porta. ¿Què hi feia una porta allà, incrustada al contenidor?, i, en un instant de lucidesa, se'n va adonar que era el lloc que havien estat buscant, la sortida del laberint. Va pensar que hauria de girar cua i anar a buscar en Just, però pel temor que li produïen els gossos va decidir entrar per la porta.

Va baixar per unes estretes escales de cargol, que a ciència certa no estaven dissenyades per a un homenàs de les seves proporcions, fins que va arribar a un passadís ple de tubs i canonades que es desviava en diverses sales, i acabava a una gran bodega que feia una forta olor que no va saber identificar. Era com un doble fons sota el vaixell. D'acord, i ara què? Què voldria en Just que fes? Havien vingut a buscar l'home de la moto. Bé, doncs només l'hauria de trobar.

Per sort, no hi havia gaires persones al vaixell en aquelles hores de la tarda. La feina que s'hi feia allà era més aviat nocturna. Va poder recórrer molts passadissos sense creuar-se amb ningú, i quan ho feia, s'acotxava al terra fent veure que es feia els cordons de les sabates, cosa que sorprenentment va funcionar en totes i cadascuna de les vegades.

—Us heu posat a la gola del llop—. Una veu clara i contundent va ressonar per les parets. En Lata va mirar per la porta entreoberta i el cor li va fer un bot. Allà al davant i havia l'home de la moto lligat en una cadira amb tones de cinta americana i ple de blaus per tot el cos. D'esquena a ell, hi havia una figura més aviat

petita, no gaire imponent, però que parlava amb un to de veu tant intens que la feien semblar molt poderosa. I és que darrere la porta hi havia una dona que parlava amb el mateix to que el malparit de son pare. Se li va glaçar la sang. Va tenir l'instint de fugir, però els peus se li van quedar enganxats al terra. En Just li havia encomanat una missió, i estava determinat a complir-la. La dona va continuar, mentre el Lata seguia escoltant d'amagat... —Ja li vaig dir que no ens busqués les pessigolles. El que li vam fer a la seva dona va ser el primer avís, però vostè no escarmenta fins que les coses no van de debò, oi? Però creia que seríem tant ximples de no adonar-nos del seu patètic pla? A vostè també el volíem engarjolar seguint els mètodes legals, però aquell detectiu ha vist massa, i no ens hem volgut arriscar. Pitjor per a vostè.

En aquell moment, la dona va agafar el walkie-talkie que li sonava a la butxaca. Va somriure.

—Guaita aquí! —va exclamar juganera— si m'estan dient que els meus homes acaben d'atrapar al Just, que encara el persegueia! S'acaba d'esvair la seva última oportunitat per escapar. És clar que pot pensar que potser ha trucat a la policia, però no ho ha fet, cregui'm. És massa orgullós per fer-ho, precisament per això el vam triar. Bé, l'he de deixar, després decidiré què fer amb vostè.

En Lata pot ser justet, però no és maldestre. Es va saber amagar bé quan la dona obria la porta, i en un tres i no res ja havia deslligat l'Hèctor i estaven corrents buscant un amagatall.

—Deslliga'm també de les mans —va xiuxiuejar l'Hèctor mentre corrien per aquells llargs passadissos.

—No, en Just m'ha dit que t'havíem d'atrapar per portar-te a comissaria. Has de seguir lligat.

—Que no has sentit el que ha dit la dona? Em van parar una trampa, no soc culpable.

En Lata va reflexionar durant uns instants.

— Però en Just... El què hagi fet o no, ho podem aclarir després. Ara el rescatarem.

—No has de seguir tot el que ell et digui. T'està manipulant. Fugim ara que podem.

No havia acabat de dir aquesta última frase, que van girar una cantonada, i allà estaven els dos individus que els havien atacat a l'aparcament. Era una dona corpulenta i un home que encara ho era més, i estaven agafant per les espatlles al pobre Just, que no s'aguantava dret.

Tothom es va aturar. En Lata i els individus es van mirar desafiants, com si fossin *cowboys* preparats per desenfundar la pistola en un duel. La tensió era tal que fins i tot es podria haver tallat amb el cantó d'una forquilla. Ningú es movia, ningú feia cap gest. Només els separaven uns deu metres de distància. Deu metres plens d'hostilitat.

D'una revolada, la dona va treure el *walkie-talkie*. Demanava ajuda i s'escapava emportant-se en Just com si fos un sac de patates. Al cap i a la fi, no hi guanyaven res enfrontant-se, podien demanar reforços tranquil·lament, i llavors serien els altres qui tindrien problemes. Aleshores en Lata va començar a córrer cap al l'home, que s'havia quedat com a barrera per protegir la seva companya. En Lata s'acostava veloç, i l'home va reaccionar. Va treure una pistola, però en Lata ja era a sobre seu. No s'ha de dubtar quan es dispara a algú. En Lata el va colpejar amb un ganxo impressionant a càmera lenta. L'home va caure fora de combat. Va dirigir una llambregada a la dona. Aquesta va deixar anar bruscament en Just al terra, i es va col·locar en posició de combat. En Lata va intentar utilitzar la mateixa tècnica contra ella, però va esquivar el cop, i li va tornar el doble de fort. El va agafar pel coll, l'ofegava, en Lata no es podia defensar, estava sobre seu. PAM! La bala va travessar el front de la dona, que va caure desplomada al terra.

L'Hèctor havia disparat amb les mans lligades.

.....

Tots tres s'havien amagat en una de les centenars cambres que hi havia al doble fons del vaixell de càrrega. La sala estava fosca, entre caixes de fusta que feien pudor a floridures. En Just havia recuperat la consciència quan la dona l'havia tirat al terra, però no es trobava del tot bé. Li feia mal el coll, i en Lata se'n va adonar que tenia una pupila més gran que l'altre, cosa que no podia ser bona.

Estaven en silenci. En Just s'estava recuperant, i en Lata estava frenètic intentant arreglar el mòbil d'en Just, que s'havia trencat pel camí. Era la seva única oportunitat si volien escapar. Bé, de fet, no. De moment tenien avantatge, ja que creien que la dona no havia aconseguit informar de la seva presència.

—Ja te'n has adonat? —va deixar anar l'Hèctor mirant en Just— de qui dirigeix aquesta organització, em refereixo.

En Just es va quedar callat. La veritat és que no ho sabia. Qui podria ser? En Néstor Martínez? Seria aquesta la mateixa organització que la de la operació encoberta pel que el van despatxar? No, no podia ser, se n'hauria adonat.

De cop i volta, una veu va sonar pels altaveus de tot el vaixell. Deia que hi havien tres intrusos perillosos a qui havien de trobar, vius o morts. En Just va mirar cap al terra. Va reconèixer la veu, oi tant que la va reconèixer. Com no hi havia caigut abans? Un antiquari és molt bon lloc per amagar narcotràfic, i ningú té un passadís secret a casa sense saber-ho. L'Hèctor no era culpable, però l'havia manipulat perquè ho

cregués. No valia com a detectiu, potser hauria d'acceptar-ho, i s'hauria de jubilar. O potser el matarien allà mateix, qui sap?

Mentrestant en Lata seguia intentant incansablement arreglar el mòbil. Havia fet l'«efepé» d'això. Deu, quinze intents de trucar... i res. No tindrien el temps il·limitat, els acabarien enxampant. Tothom els devia estar buscant.

Al final, el mòbil va funcionar. Un instant de felicitat seguit d'una llarga estona d'amargura. Com sovint passa a les pel·lícules massa dramàtiques, no hi havia cobertura.

Sortir del vaixell seria un suïcidi, no hi havia res a fer. Però, havien arribat fins allà, s'havien infiltrat a una macro-organització criminal i encara estaven vius! Ni que només fos una possibilitat entre cent, valia la pena intentar escapar. Per poder seguir vivint, per poder gaudir de més temps. «Temps, només serveix per fer-nos cada dia una mica més vells i una mica més lletjos», va citar l'Hèctor. No, el temps és per gaudir, i en Just encara n'hi quedava molt.

—Som-hi —s'alça aquest— és hora d'escapar!

—Ara em deslligaràs, oi? —l'Hèctor mirava al Just— no podré escapar amb les mans lligades.

En Lata va treure la seva navalla, i es disposava a tallar la cinta americana quan en Just el va aturar.

—No ho facis. Segueix sent un criminal, ara és un assassí. Per molt que hagi matat a un transgressor, el fi no justifica els mitjans. L'hem de portar davant la justícia.

Aleshores, en Lata el va desobeir.

—Tindrem moltes més possibilitats d'escapar si té les dues mans lliures —va dir sense mira'l a la cara. L'havia desobeït per primer cop.

Van creuar passadissos ràpids com una centella. Es clar que no anaven sobre una catifa vermella. Hi van haver trets a dojo, canonades que treien vapor a pressió, cops de puny fugaços, travetes, navalles, joc brut... Però van aconseguir arribar a la coberta del vaixell. Cobertura!, ja podia trucar a l'Anna. Quedava creuar el laberint de contenidors, i aquest cop la pluja havia augmentat. Els tres homes van córrer amb totes les sever forces, seguits pels seus perseguidors. A vegades els despistaven, però aviat algú altre els trobava. Cada cop n'hi havien més. Sort en van tenir de la pluja, que no deixava veure res a tres metres de distància. Quan arribaria l'Anna?

Per fi van trobar el braç de la grua, increïblement sense vigilància. L'Hèctor i en Lata van començar a pujar, però a en Just se li havia començat a ennuvol·lar la vista. Ho va intentar de totes maneres, però li

agafaven nàusees i ganes de vomitar. Va intentar avançar per l'inclinat braç de la grua, però tenia moltes dificultats. L'aigua feia que rellisqués, la barana es movia cada cop que s'hi arrenjava i estava començant a perdre el sentit de l'equilibri. Per fi va arribar a dalt. En Lata havia baixat el primer, per abolir les possibilitats de que l'Hèctor es pogués escapar. Es van creuar les mirades. En Just el veia borrós, i s'esperava a que comencés a baixar per l'escala, quan l'Hèctor va treure la pistola i va disparar. Gairebé no va sentir el tret. El que sí va sentir va ser un crit majúscul just darrere seu. L'home que havia rebut el tret havia estat a punt de matar-lo.

La barreja entre l'ensurt, el cansament i la commoció cerebral van resultar en un còctel d'emocions que van fondre un plom al cervell d'en Just, i va caure a terra sense poder-se aixecar.

Contra tot pronòstic, l'Hèctor el va agafar i el va ajudar a baixar per la llarga escala. Van començar a sentir sirenes de policia a la distància. Els agents estaven a punt d'arribar, per fi tot s'acabava.

Quan ja eren tots a terra, en Lata va immobilitzar a l'Hèctor, per tal que no escapés. En Just se'l va mirar. L'havia de detenir, era un criminal. A més, per fi aconseguiria el mèrit que es mereixia. Però no era el criminal que es pensava. No havia fet les coses del tot correctes, d'acord; però no era mala persona, li ho acabava de demostrar. Potser el món no era blanc i negre, potser les persones fan coses degut a les situacions en què es troben. Era una cosa que havia sentit a dir moltes vegades, però mai havia acabat de comprendre. Ja anava sent hora de deixar a un costat la seva obsessió i passar a fer el moralment correcte.

Un cotxe de policia va arribar derrapant, mentre l'Hèctor corria ja molt lluny.

.....

«Bon dia senyores i senyors espectadors. La policia ja ha aconseguit desmantellar per complet la macro-organització criminal que operava al port. Han detingut a Elisenda Pons, la propietària d'un negoci d'antiguitats al carrer marítim. Recordem que els mossos van rebre dimarts a la nit una trucada anònima que informava del lloc on s'amagaven els delinqüents. Ho veurem d'aquí uns instants. Ara, passem a les notícies principals».

En Just va apagar la ràdio, es va posar la jaqueta i va sortir de l'Hospital. Aquest cop li havien donat l'alta. Els rajos de llum il·luminaven inclús els racons més discrets de la ciutat. L'Anna li havia promès que no diria que havia estat ell qui havia avisat, tot i el seu desconcert inicial. En Just no necessitava el reconeixement de ningú per saber que estava fent una bona feina. Ja no. Tot el que pogués dir implicaria massa a l'Hèctor, i havia decidit no declarar res.

És curiós. En dos dies li semblava haver après més que en els últims deu anys al cos de policia. Potser no cobraria pel cas, però no ho necessitava. Estava content.

FI